

Jaarthema 2010-2011: Eredienst 2 – De twee brandpunten

Wat zegt Hebr.10:19-25 over 'Eredienst'?

Dit jaarthema komt nóg dichterbij dan het vorige. Toen was het ergens nog theorie (hoe is de verhouding tussen wet en genade?), nu gaat het om de praktische consequenties (wat betekent Gods genade voor ons leven als gemeente, door de week én op zondag?). In de Hebreeënbrief wordt onomwonden het grote verschil neergezet tussen de eredienst van het OT en die van ons vandaag. Onze tekst vat dit onderwijs samen, en laat zien waar dit in de praktijk voor ons toe moet leiden.

1e brandpunt: Nader tot God (vs 19-22)

'Naderen tot God' is een sleutelwoord uit de eredienst van het OT. Zie de vorige vertaling van Lev.9:5 (de hele vergadering nadert voor Gods aangezicht), Lev.9:7,8 (de hogepriester nadert tot het altaar), en Lev.21:17 (bepaalde priesters mogen *niet* naderen om te offeren). Maar naderen 'door het voorhangsel heen' (Hebr.10:20) mocht alleen de hogepriester, eens per jaar op de Grote Verzoendag (Lev.16). Vandaag echter ligt die weg voor ons allemaal open, het hele jaar door, 24/7. Wij zien onszelf vaak al weer aankomen bij God, maar Hij verbaast zich eerder wanneer we dit *niet* doen: je hebt een vrijkaartje, en je gebruikt 'm niet! Dit is echt een nieuwe weg (vs 20): we hoeven niet eerst aan allerlei voorwaarden te voldoen (religie), we mogen zonder enige schroom omgaan met God (relatie). Die relatie was in het OT al Gods bedoeling. En toch legden onze zonden barricades neer op die weg. Maar nu, dankzij het bloed van Jezus, is ons hart gereinigd, ons geweten gezuiverd, ons leven helemaal gaaf (vs 22b). De werkelijkheid is heel anders, *en toch ziet God ons zo*. Leef je leven daarom heel dicht bij God!

2e brandpunt: Neem elkaar mee (vs 23-25)

Iets moois in deze tekst is dat voortdurend de hele gemeente wordt aangesproken (vs 22,23,24

beginnen met 'laten we': zo iets zeg je als je *een groep* wilt motiveren). Jezus zelf woont in het hemelse heiligdom, maar doet dienst in/voor de gemeente hier op aarde (zie Hebr.3:6: *wij* vormen dat 'huis van God!'). Vers 25 noemt in de oorspronkelijke tekst slechts één samenkomst. En het gebruikte woord wijst (anders dan in bijv. 1 Kor.14:26) niet naar de kerkdienst, maar betekent: bijeenvergadering, of samenbrenging. Er is iemand die ons bijeenbrengt, waarvoor? Voor de dag van zijn komst! Met het oog daarop moeten we opmerkzaam blijven: missen we niet iemand, blijft er niemand achter, op de reis naar het hemelse Kanaän? Dat ontdek je wanneer iemands liefde minder wordt, en het leven vanuit die liefde (Hebr.13!). Het gaat hier dus niet om sociale controle, maar om het elkaar motiveren dicht bij God te blijven. De vraag is: welke samenkomsten zijn dáár het meeste dienstbaar aan? Niet dat de voorganger óns aanspoort (Hebr.13:7,17) maar dat wij elkáár bemoedigen richting de grote dag!

Het is nu of nooit!

God heeft ons een belofte gedaan (10:23b). Dit is de belofte om binnen te gaan in Zijn rust (4:1). Dat binnengaan begint al vandaag (4:3). Nú komt het erop aan: leven wij *dichtbij God*, in de ruimte van ons alledaagse leven? En zien wij in zijn licht ook *elkaar*? Op die twee dingen komt het aan!

Vragen / bespreekpunten:

1. Het naderen tot God is zo moeilijk omdat het zo makkelijk is. Redding kan namelijk niet verdiend worden, alleen ontvangen. (Tim Keller, 'Namaakgoden', pag. 89)
2. 'Kerkgang stimuleert naastenliefde niet' (ND vrijdag 1 oktober 2010, pag.7)
3. Welke samenkomsten die onze gemeente kent doen recht aan vers 24-25?